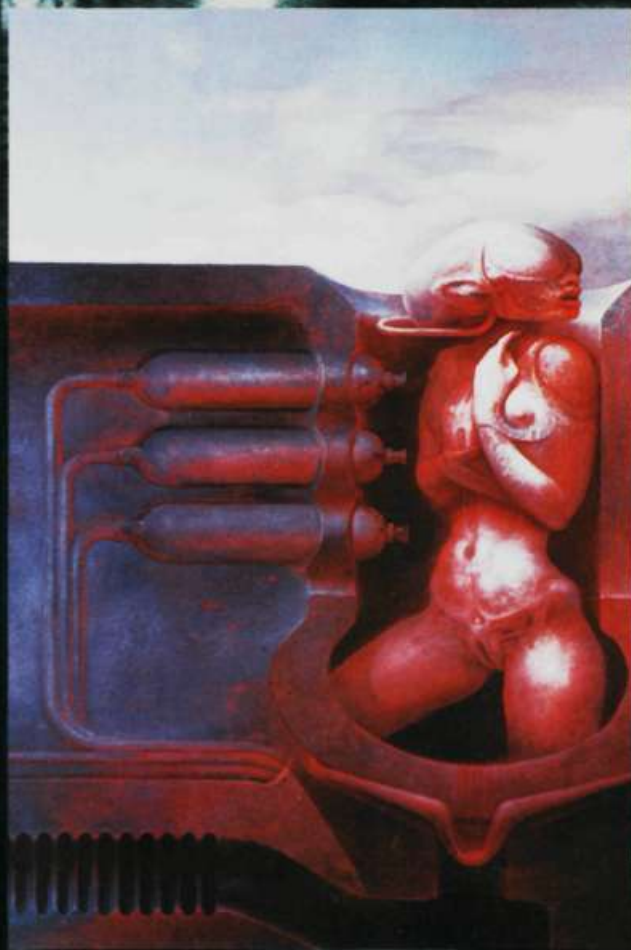

Giger PRÁGÁBAN

KIÁLLÍTÁS

Némi halasztgatás után kultúrára és kalandokra éhes kis társaságunk nekivágott a számunkra ismeretlen Cseh Köztársaságnak, hogy a híres svájci festő, H. R. Giger tárlatát szemrevételezzük. Bár szinte végig esett az eső, ez mégsem szegte kedvünket, mert az úton, főleg az útépitések miatti elterelések során, festői tájakon utazhattunk keresztül.

Ezen be nem tervezett kitérők miatt azonban az idő is fogyott, ami viszont a tárlat nyitvatartási idejének szempontjából kezdett sürgetővé válni. Nem nagy gáz, volt még egy napunk. Úgyhogy utazgatás közben megállapítottuk, hogy a helyiek jobban harmóniában élnek a természettel, nincsenek szeméthalmok sem az erdőkben, sem az utcákon. Azonban az utak is le vannak pattanva, és a házakon sem láttuk a takaros kezek nyomát. Nem úgy a fővárosban.

Ott aztán odafigyeltek, hogy a turista ne a Balkánon érezze magát. Bár a város kissé porosnak hatott, még az eső ellenére is, azonban a bel- és az óváros (ami a város alapterületének jelentős részét teszi ki), abszolút rendben van. Sőt, inkább a varázs-

latos a megfelelő kifejezés. Tornyok állnak ki a házak közül mindenfelé, de láttunk például négyméteres köztéri Superman-szobrot, fejjel a földre fúródva, ami Igencsak meglepően hatott. Valószínűleg keverte a kellemes helyi söröket és az abszintot. Persze mi nem a köztéri szobrok miatt mentünk elsősorban, úgyhogy miután elfoglaltuk az egyébiránt nagyon kellemes szállásunkat, beirányoztuk magunkat a tőszomszédságában fekvő múzeumba.

A Technikai Múzeum kívülről ugyan magán viselte a szocialista építészet minden „gyönyörű” stílusjegyét, ám belülről nyugodtan nevezhetem szépnek a kiállítótermetet. Nem úgy a Giger-tárlat színhelyét. Tekintsünk azonban el azoktól az égbekiáltó hiá-

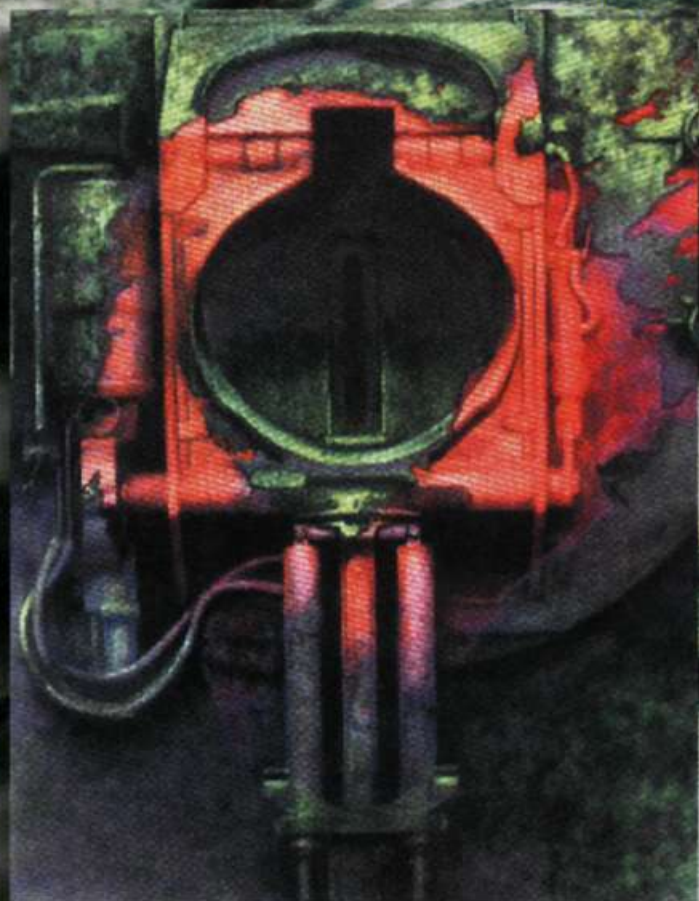

rinekben olyan kis csecsebecsék voltak láthatóak, mint Sil fogazott nyelve, vagy a szeggel átütött lélektójások, avagy a kétméteres Swatch órák. Ebben a teremben filmvetítés is volt, de mi azt kihagytuk, mert jobbra ismertük, amit ott mutattak. A következő terem festményekkel volt tele, amelyek élőben egyszerűen döbbenetesen hatásosak. Szívesen leírnám milyenek, de nem tudok kellő szavakat találni a hatás érzékeltetésére. Az azonban biztos, hogy a színek hihetetlenül szépek, a részletek mennyisége mikromániára enged következtetni és a témák tényleg bombaként hatnak a lélekre. Az meg különösen brutális, hogy a festmények nagy része van vagy két, két és fél méter magas, s ha az ember megáll

nyosságoktól, amiket ott tapasztaltunk, és ha csak a kiállított műtárgyakra koncentrálnánk és nem a szocreálnál is lepusztultabb körülményekre, akkor viszont minden a legnagyobb rendben volt. Főleg, hogy azt a pénzt, amit a termék rendberakására kellett volna költeni, egy nagyon igényes album kiadásába fektették, amit aztán meglepően barátságos áron árusítottak. Valószínűleg azt gondolták, hogy a képek, szobrok, bútorok önmagukban is elegendőek a hatáskeltéshez. Igazuk volt.

A bejáratnál egy életnagyságú idegen fogadott minket, aki még az első film főszereplője volt. A körülötte lévő vit-

előttük, igencsak érzi bennük a teret és a lüktetést. A szobrokról, mert amúgy jó pár volt belőlük, csak a legnagyobb elragadtatással tudok nyilatkozni, mert mind a nagy méretük, mind az anyaguk (fém), s mind a kidolgozottságuk alapján hihetetlen élmény, hogy három dimenzióban valósítják meg a festményeken látott világok alakjait. A bútorok ismét csak az Irgalmatlanul tökéletes alkotások mintapéldái voltak, s csak azt sajnálom, hogy nem rakhattuk azonnal teherautóra őket, hogy hazaszállítsuk. Ezután még egy terem következett, talán még jobb és még szebb festményeket felvonultatva. Mindezek megkoronázásaként, egy négy hatalmas képből álló templomba lehetett be-

lépni, amelynek a teljes belső felületén végigfutó képeken az élet folyamatát lehetett végigkövetni. Ez így elmondva talán banálisnak hangzana, ha nem Giger-képekről lenne szó, de így, ez a 28 négyzetméteres festmény abszolút sújtólég.

A kiállítás végvizsgálása után kiélveztük a helyi vendéglátóegységek nyújtotta szolgáltatásokat, majd aludni tértünk. Másnap ismét végignéztük a kiállítást, majd elindultunk Kutná Hora-ba, ahol egy templomban 31 000 ember csontjaiból emeltek örök mementőt, amely az élet rövidségére emlékezteti a látogatót. De ez már egy másik történet.

(Folyt. köv.)

GABO